

Ziedi un sagaidītāji lidostā

Par maz, ka Rīgas lidostā ierodos par pusstundu ātrāk, nekā iedomātajam reisam vajadzētu piezemēties, izrādās vēl, ka tā tikai lidmašīna no Hamburgas. Bet no Vīnes tikai pēc stundas. It kā jau smieklīgi. Ja neskar tevi. Bet ja jāgaida stunda? Tad atliek braukt mājās vai arī samierināties un uz laiku iedomāt sev varenu izklaidi.

Ziedi. Jāpērk ziedi! Pirmais pretjautājums. Kāpēc? Aplūkojot kontingentu, kas lidostā savācies ar ziediem rokās, jādomā, ka ierasties ar dažādkrāsu lakstiem ir visai pieklājīgi. Bet kāpēc man būtu jādāvina ziedi cilvēkam, kuru esmu ieradies sagaidīt. Lai apliecinātu, ka mīlu viņu? Lai slēptu, ka viņa prombūtnes laikā esmu atļāvies kādas vaļības, un tā atpirktos? Nu, esmu atļāvies nopirkt Deiva Gehena (Dave Gahan) DVD. Un kas par to? Bet ja nu vēl vairāk! Bet tas tā, kā mēdz rakstīt Jānis Einfelds.

Ja nu man blakus būtu pagadījusies Janīna Kursīte, viņa visticamākais sāktu stāstīt par iniciācijas rituālu, kura veiksmīgas pārvarēšanas rezultātā izcilais kultūrvaronis tiek apbalvots. Vismazākais – ar ziedu(iem). Bet, tā kā Janīna Kursīte blakus nepagadījās, šo domu paliku sāņus, kaut arī atzinu par vienu no iespējamajiem skaidrojumiem daudzajiem ziediem sagaidītāju rokās. Jo, cik gan ir biežas tās reizes dzīvē, kad vari dāvināt otram ziedus. Skolas izlaidumos, jubilejās. Arī tur zināma saistība ar iniciācijas rita pievarēšanu. Piedomājot vēl, ka saņēmējs tiek iepriecināts ne jau tāpat vien, bet tiek izteikta koleģiāla vai radnieciska atzinība par padarīto. Bet šajā lidostas situācijā? Par to, ka atgriežas? Par to, ka, iespējams, man ko atvedis no tālā ceļa. Nu, štrunts! Nospriežu, un ziedus nenopērku. Bet citi dāvina. Gan skaistām sievietēm, gan skaistiem vīriešiem. Pa narcisiņai tiek arī tibetietēm – būtnēm, kuras Rīgas ielās nemaz tik bieži negadās redzēt un, kā vēlāk izrādās, mūziķes. Bet gan jau, kā nekā ir jau 3.maijs, un pēc 1.maija viss iespējams.

Tad jau labāk būtu līdzī paķēris torti vai kādu citu kārumu, kuru pēcāk kopā notiesāt. Piemēram, kā ierodoties slimnīcā apciemot sirdzēju vai cietumā sēdētāju. Šādās situācijās gan sevi labpatiktos iedomāties iesaistītām ciešamās kārtas nosacījumos (tas pie reizes kā sveicinājums manai angļu valodas skolotājai, kura saka, ka gramatika viņai mīļa). Domājams, arī citiem, jo saņemt ko ēdamu brīdī, kad ar labu pārtiku visai trūcīgi, taču patīkami. Varbūt izskan pārāk stereotipiski, jo nesen presē lasīju par dažu literātu ciemošanos cietumā. Un ne jau, lai aizvestu kādu tortīti vai lašu maizīti, bet lai palasītos savus sacerējumus, jo, raugi, cietuma bibliotēka dažai šķietoties iespējās pārāk ierobežota.

Tā kā kafija izdzerta, kafejnīcas galds jāatstāj un jālūko apcīlpot ap tuvīnajiem stabiem, kurus tā iecienījuši daži acīm iepazītie sagaidītāji. Laika trūkuma, gan mana, gan tava, niansētāki pakavēšos pie diviem subjektiem. Pirmo varētu nodēvēt par dzejnieku. Vismaz spriežot pēc nemierīgās staigāšanas šurpu turpu un ģērba, kuru ķermenis spiests pārvietot. Pagari mati. Džinsas. Stilbos šauras, bet zemāk jau pāri kurpēm noļukušas tā, ka slauka lidostas sagaidītuvēs grīdu. Veste ar uzrakstu *Diesel*, zem kuras jaka ar garām piedurknēm. Brilles. Un galvenais – rokās sarkana roze. Un ko tik mēs nezinām par sarkano krāsu! Semantika visai gaudena, un vedina domas uz mīlas kairajo pastāstu pusi. Kaut arī biju ļoti aizņemts ar atbraukušo vērošanu, jo varbūt manis gaidītā persona tomēr atlido no Hamburgas, ja jau uzrādījusi laiku, kuru respektēdams esmu ieradies, tomēr tieši šeit sāka veidoties dramaturģija, jo netālu gar stabiem vīteroja otrs jaunietis. Arī sagaidītājs. Šo subjektu nodēvēšu par reperi: šorti, baltas zeķes, baltas botas, kapuce un kepka. Skats ieurbts lidmašīnu sarakstu monitorā. Bet rokās – tikai nesmeijieties – balta roze. Ja es būtu režisors un man būtu

nepieciešamība filmēt sagaidītājus lidostā, es tomēr šo skatu nedaudz mainītu. To darītu sarkanās un baltās krāsas semantikas dēļ. Es nu gan neatļautu šim izskatā brīvdomātājam dzejniekam ņemt rokās rozi tik banālā krāsā un drīzāk gribētos to ielikt repera rokās. Nu lūk, cik esmu stereotipisks, bet par laimi dzīve tāda nav, un tā izdarās pēc saviem uzskatiem. Taču neliels aizrādījums dzīvei man tomēr ir. Kā nekā būtne, kuru sagaidīja par dzejnieku nokristītais, bija tipiska lielstraumes jaunuve. Piedodiet – garmataina brunete un garas kājas augstpapēžu zābakos. Šis veidols nu nekādi nesalīmējās ar cerībām ieraudzīt dzejnieka apskāvienos izskatā daudz provocējošāku būtni. Diemžēl dzīve manu novērotāja kāri iztraucēja, jo, kaut arī lidmašīna no Vīnes aizkavējās par astoņām minūtēm, tā tomēr bija nolaidusies, un reperis no mana redzesloka bija pagājis. Gan jau bija sagaidījis savam izskatam gana atbilstošu partiju.

Bet man nācās atgriezties realitātē, vismaz līdz brīdim, kad sagaidītā persona atkal aizlidos.

Jūsu Rimands Ceplis